

SLADKÝ ŽIVOT

Susan Stephensová
Safírové
opojení

 HARLEQUIN®

SUSAN STEPHENSOVÁ

SAFÍROVÉ OPOJENÍ

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

a máme tu nový rok 2020. Doufám, že nám ty dvě dvojky a dvě nuly přinesou štěstí a pohodu a že to bude klidný a spokojený čas.

Nejen láska, vášeň a touha jsou hlavními tématy lednových příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo, ale na řadu přicházejí i intriky, pomsta a únos. Vydejte se tedy spolu s Freyou Na francouzské pobřeží, které je prvním příběhem z minisérie Prsteny pomsty. Víte, tak jako Hallie, že Manželství s Italem není žádnou procházkou růžovým sadem? Nebo snad stejně jako Millie neodoláte Safírovému opojení? Určitě se ale nechcete stát Milionářovou rukojmí jako Nessa, která toho však nakonec vůbec nelitovala. A jaký je Řecký slib? To ví jen Valentina... Chcete zažít stejné dobrodružství jako Eleni, která se v přestrojení vydá Na maškarní ples? Pak tedy neváhejte a za dlouhých zimních večerů si najděte čas jen sama pro sebe a ponořte se do světa romantiky.

A citát na leden: Až když jsme našli lásku, víme, co nám v životě chybělo. (John Ruskin, anglický spisovatel a umělecký kritik).

Váš Harlequin

Susan Stephensová

SAFÍROVÉ OPOJENÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Sheikh's Shock Child

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Susan Stephens
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4839-6 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4840-2 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4841-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Safíry se z šejkovy dlaně sypaly jako blýskavý vodopád. Ve světle svíček se zdálo, jako by modravé kameny plály vlastním vnitřním ohněm. Patnáctileté Millie Dillingerové se zdálo, jako by ji jejich záře hypnotizovala. Pohled na to, jak se její matka k šejkovi vine, na ni ale měl právě opačný účinek a vrátil její nedospělou duši na zem.

Šejk Sajf byl tlustý a odulý a jeho tvář připomínala ropuchu. V ničem nepřipomínal vznešeného hrdinu, jehož si představila, když jí matka oznámila, že jsou obě pozvané na významnou slavnost k orientálnímu královskému dvoru, který přijel do Británie na státní návštěvu na palubě přepychové jachty. Svět, ve kterém se Millie proti své vůli ocitla, jí byl neznámý a trochu ji děsil už od chvíle, kdy ji před školou vyzvedla limuzína s poznávacími značkami diplomatického sboru.

Všude, kam se podívala, viděla více známek bohatství, než kolik jich spatřila za celý dosavadní život. Zařízení plovoucího paláce ale stejně jako šejk sám působilo spíše výhruzně než impozantně. Několikrát se přistihla, jak vrhá kradmým pohledem přes rameno a snaží se předem zjistit, kudy by mohla uprchnout. Při pohledu na nesčetné strážce v černých pytlovitých kalhotách a volných tunikách si domyslela, že to nebude nic jednoduchého. Strážní jí stáli po

obou stranách a další byli porůznu rozmístění v rozlehlé reprezentační místnosti.

Millie v životě už mnohokrát zažila pocit nejistoty, až dosud se ale nikdy necítila přímo a téměř hmatatelně v nebezpečí. Její matka byla odjakživa nevypočitatelná a na Millie tak často spočívala povinnost vnést do jejich života alespoň jakýs takýs řád. V tuto chvíli usoudila, že je nejvyšší čas, aby se obě co nejdříve vzdálily z lodě a vrátily na pevnou zem.

Reprezentační místnost, do které je strážní po příjezdu uvedli, působila temně a zatuchle. Millie bezděky pokrčila nosem a napadlo ji, že tu vzduch páchne jako v nevětrané skříni plné starého šatstva.

Šejk a jeho hosté se na ni dívali, jako by i ona byla součástí matčina představení. Na jejich hru nebyla ochotná přistoupit. Znechucoval ji už samotný pohled na matku v šejkově náruči. Budiž, Jeho Veličenstvo šejk Sajf al Busra ben Chalífa byl vládnoucím členem bohaté královské rodiny a seděl na čestném místě pod zlatým baldachýnem, na ni ale působil každým coulem odpudivě a zhýrale. Její matka, svého času známá pod uměleckým pseudonymem Roxy Dillingerová, dostala pozvání, aby zazpívala na jeho večírku. Nečekaně ji požádala, aby ji na loď doprovodila.

Millie si teprve tváří v tvář odulému šejkovi položila otázku, co ji k tomu vedlo. Odpověď nenašla.

„Ahoj, holčičko,“ promluvil šejk tak úlisným tónem, až Millie přeběhl po zádech mráz. „Vítej, už jsme se na tebe těšili,“ pokračoval, zatímco jí kynul vedle sebe.

Když zůstala stát a ani jediným pohybem nenaznačila, že by ho chtěla poslechnout, její matka divadelním šepotem prohlásila: „Jmenuje se Millie.“

Šejk se zatvářil, jako by jméno nebylo důležité, a znovu jí k sobě netrpělivě pokynul. Millie hodila k matce prosebným pohledem a pokusila se ji tak

přimět, aby se šejkovi omluvila a oznámila mu, že už budou muset odejít.

Jestli Roxy její prosbu pochopila, nedala to na sobě nijak znát. Matka byla i ve svém věku krásná, Millie si ale už dlouho uvědomovala, že její dny na výsluní jsou už dávno sečtené. Když pak jeden z hostů začal cosi pohrdavě šeptat do dlaně, zachvěla se ponížením. Někdy jí připadalo, jako by z nich dvou byla tou dospělejší a zodpovědnější ona.

„Vidíš, Millie,“ prohlásila matka a pozvedla k ní sklenku s šampaňským. Pár kapek z ní vyšpláchno a potřísnilo jí večerní šaty, které stejně jako její pleť pamatovaly lepší dny. „Takový život bys vedla, kdybys mě následovala na prkna, která znamenají svět.“

Millie při té představě zatrnulo. Jejím snem bylo stát se námořní inženýrkou, protože ji už odmalička přitahovaly lodě. To, co se před ní teď odehrávalo, spíše než divadelní představení připomínalo Valpuržinu noc, při které se u Satanových nohou scházejí čarodějnice a mágové, aby vzdali hold svému vládci. Po tvářích hostů poskakovalo mihotavé světlo svíček a ve vzduchu bylo cítit dychtivé očekávání.

Zkusila odhadnout, na co všichni kolem tak nedočkavě čekají. Už od příchodu věděla, že sem nepatří. UVědomila si, že kdyby teď matka měla zpívat, bylo by jí tu ještě trapněji. Na jejím proslaveném hlase se neblaze podepsala léta zanedbávané péče o zdraví. Kdysi slavná Londýnská slavice by dnes hlasem poznamenaným tisíci cigaret dovedla chraplavě zazpívat jen pár dávno zapomenutých songů, navíc před lidmi, kterým by byly lhostejné stejně jako její šaty, které odhalovaly až příliš mnoho uvadající pleti. Úpěnlivě k ní napřáhla ruku: „Je čas jít domů. Prosím, mami...“

„Roxy,“ zasyčela matka a podarovala ji výstražným pohledem. „Jmenuju se Roxy.“

„Prosím, Roxy,“ zopakovala váhavě Millie. Byla

odhodlaná je odtud obě dostat bez ohledu na následky, které to pro ni bude později mít.

„Nebuď hloupá,“ odsekla matka a sklouzla pohledem po publiku, kterému byla i teď dokonale lhostejná. „Ještě jsem nezpívala.“ Tón jejího hlasu se změnil: „Co kdybys nám zazpívala ty?“ Obrátila se k šejkovi a pokračovala: „Má ohromný hlas, i když samozřejmě ne tak silný a čistý jako já.“ Při posledních slovech se k němu znovu přivinula.

Millie zamrazilo z pohledu, jímž ji šejk podaroval, odmítla ale ustoupit. „Když se mnou teď odjedeš, koupím po cestě nějaké zákusky.“

Její pokus se setkal s nepříjemným výsměchem. Šejk hosty umlčel posunkem a prohlásil: „Mám na palubě nejlepší cukráře celého světa, holčičko. Můžete si s matkou vzít, na co dostanete chuť, nejdřív si ale musíte večeri zasloužit.“

Millie vytušila, že šejk má na mysli něco jiného než zpěv. Když hosté začali skandovat její jméno, napadlo ji, jestli pro ně se svými brýlemi, chladným vystupováním a pečlivě upravenými copy nepředstavuje jen cirkusovou atrakcí. Matka si jejich povzbuzování možná vyložila jinak, jí ale připadalo kruté a ponižující.

Ucítla, jak ji polévá hanba a žadonivým tónem zopakovala: „Prosím, mami. Šejkovy peníze nepotřebujeme. Vezmu si směnu navíc v prádelně.“

Její hlas zanikl ve výbuchu zlomyslného smíchu. Zoufale zalétla pohledem k molu, za kterým život probíhal normálně a tak, jak byla zvyklá. Pomyslela si, že jestli všichni boháči žijí tak jako šejk, nechce s nimi mít nic společného. Dnešní večer ji jen utvrdil v odhodlání zařídit si život tak, aby nad ním měla kontrolu.

„Zazpívej nám, Millie,“ vyzvala ji matka zastřeným hlasem. „Můžeš mě doprovázet.“

Dav dál skandoval: „Millie, Millie, Millie!“

Millie si všimla, že má matka rozmazané líčení a vypadá unaveně. „Prosím, mami...“

„Zůstaneš tady,“ rozkázal šejk a pokynul svým strážcům. Obklopili ji tak, aby jí odřízli všechny únikové cesty. „Pojď blíž, holčičko,“ vyzval ji cukrovým hlasem. „Ponoř ruce do mísy plné safírů. Budou tě inspirovat stejně jako tvoji matku.“

Někdo se ošklivě zasmál a Millie prudce ucukla.

„Sáhni si na moje safíry,“ pokračoval šejk stejným hypnotickým tónem. „Vychutnej si jejich velkolepost...“

„Ustupte!“

Rozkaz pronesený ledovým hlasem zazněl v místnosti jako výstřel. Millie postřehla, jak všichni přítomní ztuhli, a když se po hlase opatrně obrátila, spatřila, jak si k šejkovi razí cestu mezi hosty vysoký muž oblečený do cestovních šatů. Když procházel kolem strážných, stavěli se do pozoru, a dokonce ani šejk se proti jeho ráznému chování nijak neohradil.

Millie si mimoděk uvědomila, že neznámý je velmi pohledný. Byl daleko mladší než šejk a nesrovnatelně atraktivnější. Téměř přesně odpovídal jejím představám o romantickém hrdinovi. Zatímco Sajf doslova přetékal z podušek, byl nově příchozí mrštný a štíhlý jako voják nebo sportovec.

„Nebuď tak pruderní, bratře,“ usklíbl se šejk trucovitě.

Když Millie uslyšela jeho slova, nevěřicně zalapala po dechu. Ti dva si byli tak nepodobní, až se jí zdálo, že se přeslechla.

Všimla si, jak šejk objímá jeho matku ještě těsněji, jako by chtěl beze slov dát najevo, ke komu patří. „Copak ses nikdy nesnažil překonat rozdíly mezi generacemi?“ sklouzl výmluvným pohledem od matky k Millie.

„Zvedá se mi z tebe žaludek,“ prohlásil stroze příchozí a sklouzl po Millie hodnotícím pohledem. „Je to ještě dítě.“

Krátký pohled do jeho očí ji zasáhl přímo do duše. Věděla, že jej nikdy nezapomene. Z jeho pohledu vyzářoval hněv, po jeho boku se ale konečně cítila v bezpečí.

„Ani se mi nechce uvěřit, žeš klesl tak nízko, abys do svých hanebností zatahoval i děti,“ pokračoval sžíravě šejkův bratr.

„Ne?“ pokrčil šejk nedbale rameny. „Je hezká a mladá. Co kdyby sis ji nechal, až s ní skončím?“

„Ty a já se v mnohém lišíme, bratře.“

„Budiž,“ ustoupil šejk. „Jenže tobě není nic do toho, jak se rozhodnu trávit svůj volný čas.“

„Pokud tím děláš ostudu naší zemi, je to i moje věc.“

Millie postřehla, že na sebe teď pozornost všech přítomných poutá jen šejkův bratr. Jeho pleť měla barvu starého bronzu, husté černé vlasy a vycvičené tělo upomínaly na gladiátora. Pronikavý jestřábí pohled a inkoustově černé obočí přispívaly k obrazu exotického muže, který už pouhou přítomností velí všem ve svém okolí.

„Je mi z tebe zle,“ prohlásil znechuceně. „Vracím se z boje, kde jsem stál ve jménu své země po boku statečným mužům, a nacházím tě, jak se tu bavíš způsobem, ze kterého je mi mdlo. Vypadá to, jako by sis nechtěl dát pokoje, dokud naši zemi nesrazíš na kolena.“

„Na kolena přivedu něco jiného,“ odušil šejk a hodil po Millie chlípným pohledem.

Ta jen zalapala po dechu. Než se ale stačila doopravdy vyděsit, ucítila kolem ramen paži šejkova bratra. „Ani se jí nedotkneš,“ zavrčel výhrůžně.

Šejk jen líně pokynul rukou: „Bereš to moc vážně, Chálide. Vždycky jsi to tak dělal.“

Chálid.

Millie při vyslovení jména svého ochránce ucítila nával citů. Stál teď mezi ní a šejkem a vlastním tělem

ji bránil před zlými poznámkami a odpornými pohledy. *Kdyby tak dovedl ochránit i matku...*

„Nepokoušej se tu hrát na city,“ odbyl ho šejk zamračením. „Nikdo tě tu nebude brát vážně.“

„Hraju snad na city jen proto, že mi záleží na naší zemi?“ opáčil Chálid a o krok od Millie ustoupil. „Kdes byl, když tě země potřebovala, Sajfe?“ optal se důrazně. „Nechal jsi naše hranice bez ochrany a náš lid v nebezpečí. Měl by ses za sebe stydět,“ dodal s ledovým opovržením.

„To ty by ses měl stydět, za to, jak mým hostům kazíš večer,“ poznamenal bez zájmu šejk. „Měl by ses jim omluvit.“

Princ Chálid potřásl hlavou a ujistil bratra, že nic takového nemá v úmyslu. „Pojď,“ rozkázal stroze Millie. „Odcházíš, hned teď.“ Obrátil se k její matce a pokračoval: „A vy, jestli máte jen trochu rozumu, odejdete s námi.“

Roxy místo odpovědi trucovitě položila tvář na šejkovo rameno.

„Chceš to?“ optal se šejk Millie.

„Ano.“ Millie málem křičela. „Neodejdu ale bez své matky. Prosím...“ Její snaha byla zbytečná, matka se dál lísala k šejkovi.

„Aspoň si s sebou vezmi pár safírů,“ navrhl zlomyslně Sajf.

„Nedotýkej se jich!“ zachraptěl jeho bratr.

„To by mě ani ve snu nenapadlo!“ Teď už skutečně křičela. Urazilo ji, jak si šejk myslí, že se dá podplatit drahokamy.

Princ Chálid se při pohledu na ni pousmál, Millie ale připadlo, jako by se v jeho očích na okamžik zableskla nevyslovená úcta. Možná si domyslel, že jí situace připadá stejně trapná jako jemu.

„Děláš ostudu svému jménu,“ zahřměl a znovu obrátil pozornost k Sajfovi. „Kdybys nebyl vládcem Chalífy...“

„Co bys udělal?“ optal se slizce šejk. „Stojím mezi tebou a trůnem. Možná tě trápí právě tohle, bratře?“ V divadelním gestu rozhodil rukama, aby si získal pozornost všech přítomných. „Můj bratr se nikdy nedovedl smířit s tím, že věci nejsou po jeho. Že ne všichni jsou tak suchopární jako on. Kdybys byl panovník ty, Chálide, byla by v zemi hrozná nuda.“

Když hosté jeho slova schválili tichým zabručáním, hodila Millie po princovi postranním pohledem, aby zjistila, jak přijal poslední urážku. Kromě toho, že mu na bradě naběhl sval, na sobě nedal nijak znát, že ji vůbec vyslechl. „Odvádím odtud to děvče,“ prohlásil důstojně, „a chci, aby odtud odešla i její matka. Její dcera by neměla být večer sama, když se po Královských docích potlouká tolik opovržením hodných existencí.“

Po jeho poslední poznámce se ozvalo sborové zaplání po dechu, šejka se však jeho slova nijak nedotkla. „Ona ale sama nebude, ne? Bude přece s tebou,“ prohlásil a podaroval prince Chálida oplzlým úsměvem.

Millie znovu strnula strachem o matku. „Nemůžu ji tu nechat,“ vyhrkla polohlasem, když ji princ vzal za paži a postrčil k východu.

„Ať tě ani nenapadne nějaká hloupost,“ zavrčel výhrůžně a sevřel její paži o něco pevněji. „Odejdeš odtud, tečka.“

„Bez matky neodejdu,“ odvětila tvrdohlavě.

„Vypadni!“ vykřikla Roxy a podarovala ji divokým posunkem. Konečně se vymanila z šejkova objetí, vstala a sevřela ruce do pěstí. „Nedovedeš nic než vždycky pokazit všechnu legraci. Vždycky mi všechno zkazíš!“

Millie její slova zabořila tak, že ani nevnímala, jak se za ní zavírají dveře sálu. Poslední vzpomínka, kterou si na onen večer uchovala, byl obraz matky, jak na ni křičí, aby odešla.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal se Chálid, zatímco ji vyprovázel z jachty.

Nastala chvíle ticha. „Millicent.“

„Millicent?“ zopakoval. „To jméno se mi líbí.“ Připadalo mu dokonale vhodné pro dívku s důstojným vystupováním, brýlemi a úhledně zapletenými copy.

Napadlo ho, že je její společnost stejně osvěžující jako noční mořský vzduch. Byl odhodlaný udělat vše, co bude nutné, aby ji ochránil. „A jak máš ráda, když ti lidé říkají?“ zalétl pohledem k oknům salónu, která zůstávala zatemněná těžkými závěsy.

„Já?“ Zamračila se a znovu zaostřila pohled na jeho tvář. „Jsem ráda, když mi říkají Millie.“

„Millie,“ zopakoval.

„Mohl byste pro mě něco udělat?“ optala se.

Překvapilo ho, jak rychle se vzpamatovala. „Pokud to bude v mých silách...“

Stáli už na konci mola. „Mohl byste mé matce říct, aby odešla?“ poprosila naléhavě. „Vás možná poslechne. Mohl byste jí najít taxík a poslat ji domů? Mám s sebou trochu peněz, mohla bych zaplatit.“

„Máš dost na lístek na autobus?“ zkusil odhadnout.

„Ano,“ potvrdila a čelo se jí sraštilo údivem. Otázka jí překvapila, jako by se taková věc rozuměla sama sebou. „Jistěže mám. No? Povíte jí to?“

„Uvidím, co v tom budu moct udělat,“ přikývl.

„Prosím,“ naléhala. „Slibte mi, že to zkusíte.“

„Slibuju. Teď běž domů a udělej si na zítra úkoly.“ Se zájmem sledoval, jak se její oči zaměřují kamsi za jeho záda. Ohlédl se a zjistil, že se Millie dívá na bratrova řidiče, který opodál stál v pozoru vedle královské limuzíny. Když k němu vykročili, zasalutoval.

„Stojí tu už několik hodin,“ pošeptala mu Millie. „Mohl byste mu přinést sklenici vody?“

„Já?“ podivil se.

„Proč ne vy?“ odsekla. „Máte snad něco s nohama?“

Její drzá odpověď ho nejprve překvapila, pak pobavila.

„Přivezl nás sem,“ vysvětlovala. „Určitě už je k smrti unavený.“

Nebylo obvyklé, aby se Chálid setkával s lidmi, kteří nedbali jeho postavení. Milliiny ohledy k řidiči byly nečekaná a vcelku vítaná připomínka toho, co mu osud nadělil už tím, že ho nechal narodit se do královské rodiny. Všiml si, jak jí rozpačitě zrudly tváře, a místo odpovědi jen pokynul k lahvím s chlazenou vodou, pro které byly ve voze vyhrazené speciální přihrádky. „Nic mu tu nechybí,“ pronesl chlácholivě. „Dej mu svoji adresu. Slibuju, že tě bezpečně dopraví domů.“

„A co moje matka?“ zalétla pohledem k potměšlé lodi.

„Udělám, co budu moci,“ povzdechl si. Představa, že se bude muset vrátit na jachtu, jej už předem znechutila. „Už nikdy se nevystavuj takovému nebezpečí,“ dodal po chvílce stroze.

Stejným tónem odtušila: „Už se to nikdy nebude opakovat.“

Sledoval, jak limuzína odjíždí z přístavu a na zadních sedadlech se rýsuje silueta drobné postavy. Millie seděla zpříma na zadním sedadle, školní batoh měla položený na sedadle hned vedle boku a ruce složené v klíně.

Bylo těžké představit si větší kontrast k ženě, která byla její matkou. Těsně předtím, než se obrátil zpět k lodi, si pomyslel, že si Millie zaslouží něco lepšího.